

Šéfredaktorku deníku nabíjí kontakt se zemí

Kolik času dokáže ukrojit z každého dne vyšší manažerská funkce, nyní poznává devětatřicetiletá Lenka Markovičová z Liberce. Před necelým rokem se stala šéfredaktorkou Libereckého deníku a najednou zjišťuje, že pracovní problémy řeší i ve spánku. V novinách přitom není žádným nováčkem, v médiích se pohybovala od dokončení studia Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy. Ale přece jenom v době, kdy pracovala ještě jako pouhá redaktorka, mívala čas na sebe i na své dvě, dnes dospívající dcery.

Zažíváte nyní zběsilé pracovní tempo, dané také tím, že deník se celý proměnil. Nebojíte se toho, že vám jednou dojdou síly?

Jeden kolega mi kdysi řekl, že životnost šéfredaktora je maximálně deset let. Já

dělám tuto práci ani ne rok, takže zatím se necítím být vyhořelá. Prožívám nejkrásnější období v mém životě, práce mne naplňuje. Na druhou stranu nevím, jak dlouho mi ta energie, chuť a elán vydrží, a kdy mne naopak stres a pracovní tempo začnou stravovat.

Jak relaxujete?

Nemám na nic čas a je pravda, že se v noci probouzím a řeším pracovní problémy. Děti mi nadávají, že mne neznají jinak než s mobilem na uchu a notebookem. Slíbím jim třeba, že se budu s nimi dívat na film, a nakonec si otevřu počítač a něco řeším. Když si potřebuju odpočinout, jedu ke kamarádce na chalupu na samotu, a tam se procházím po trávě bosa. To spojení se zemí, s půdou mne nabíjí. Nebo jdu do lesa a objímám stromy. Ale ani na jedno z toho nemám moc času.

Zažila jste někdy, že by vám tělo dalo nějakým signálem najevo, že máte zpomalit a víc myslet na sebe?

Někdy můj organismus vyšle varovný signál, třeba v podobě krátké nemoci. Často si také o odpočinek říká tím, že jsem pořád přetažená a ospalá, a že už nemám klidné spání. Potřebovala bych relaxovat víc, láká mne například jóga či jiná východní cvičení. Před patnácti lety jsem jógu cvičila. Hodně mi pomáhala. Jenomže teď na cvičení nemám čas, bývám v práci do večera a pracuju i doma, a také o víkendech. Snad se mi podaří časem svůj program lépe uspořádat. Teď zrovna prožívám hektické pracovní tempo.

Kam podle vás mohou hodnoty, jako jsou краса a výkon, současnou společnost zavést?

To je pěkný název pro krédo dnešní doby, krása a výkon. Bohužel, lidstvo, orientované čistě na spojení těchto dvou hodnot, se podle mne žene do záhuby. Sama sázím spíš na to, co z člověka vyzařuje, na to, co má uvnitř, než na to, jak vypadá. Pozlátko, to mne děsí. Sama bych někdy ráda byla mladší, ale jen kvůli té energii a zdraví mladého věku. Líbilo by se mi, kdyby mi přitom mé současné zkušenosti zůstaly.

Děsí vás ten všudypřítomný kult mládí?

Hodně. Dnešní svět vynechává a podceňuje střední a starší generaci, jakoby byli lidé vyššího věku na obtíž. Přitom starší lidé mají cenné zkušenosti, mnozí i moudrost, kterou by mohli společnost obohatit. Někdy se mi stýská po době, kdy jsme stávali fronty na knížky a doma si tajně opisovali na stroji básničky nevydávaných a zakázaných básníků, třeba Václava Hraběte. Dnešní doba mi v porovnání s tím připadá povrchní, prázdná, konzumní. Lidi se ženou za konzumem, protože to je nejjednodušší a nejpohodlnější. Číst knížky je proti tomu namáhavé. Stejně jako návštěva divadla. Jednodušší je pustit si doma televizi. A na druhé straně konzum lidi nutí k tomu, aby víc pracovali a víc vydělávali, aby právě na onen spotřební způsob života měli. Doba klade na každého vysoké nároky. Ale je pravda, že sama bývám natolik utahaná, že taky třeba v divadle usínám a večer mne ani nenapadne vzít knížku do ruky. Málokdo dnes pracuje osm hodin denně a chodí domů z práce s čistou hlavou. Proto nikomu nevyčítám, když pak usíná u televize.

Zuzana Minstrová